

Doplnění k Deklaraci lidu Československa

Obsah

Doplnění k Deklaraci lidu Československa.....	2
Mezinárodní Puč a Československo.....	2
Československé státní občanství.....	2
Název Československa, ČSSR, ČSFR.....	3
Československo jsme.....	3
Československé referenda.....	3
Živí lidé Československa.....	4
Československo a bratrské národy.....	4
Mír ve světě a Československo.....	4
Apolitické Československo.....	4
Příroda a Československo.....	5
člověk Československa.....	5
Digitální koncentrák a Československo.....	5
Závazek lidu Československa.....	5
Doplnění.....	6
Stále platné Československo-sovětské smlouvy.....	6
SMLOUVA ¹⁾	6
o přátelství, vzájemné pomoci a poválečné spolupráci mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik.....	6
1922.....	6
1935.....	6
1941.....	6
1943.....	6
Beneš a Stalin.....	6
1946.....	7
1968.....	7
Vyhlášky.....	7
Všeobecná deklarace lidu Československa.....	8
Prameny.....	13

Doplnění k Deklaraci lidu Československa

Přirozené právo je prvotní právo. Vychází z člověka a jeho stvořitelské příRODzenosti. Je věčné, univerzální a nezávislé na státu.

Dle Listiny Čl. 1 - Lidé jsou svobodní a rovni v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.

My, lidé Československa si uvědomujeme svoji stále trvající státnost. My živí lidé Československa respektujeme přirozené právo.

Mezinárodní Puč a Československo

Řízený rozpad východního bloku byl **mezinárodní puč, v Československu byl 17.11.1989**. Podle ústavního zákona č. 100/1960 Sb. Čl. 2 (1) **Veškerá moc v Československé socialistické republice patří pracujícímu lidu.**

Na místo svobodných voleb Federální shromáždění dne 28.12.1989 přijalo kooptační zákon č. 183/1989 Sb., kdy nové zástupce nevolil lid, ale pouze zákonodárny sbor. V důsledku toho se všechny vlády po 17.11.1989 staly nelegitimní. Vlády ani neupozornily na tuto neústavnost a Československo to zdiskreditovalo v zahraničí. **Z nepráva nemůže vzniknout právo - Ex iniuria ius non oritur. Nikdo nemůže převést víc práv, než má sám - Nemo ad alium plus iuris transfere potest quam ipse habet.**

Puč vycházel z aktualizovaných Alen Dullesových tezí. Teze počítaly s preventivním zničením Československa a ovládnutí SSSR. Charta 77 v Československu byla koncipována jako zednářská lože placená CIA a chráněná STB.

Československé státní občanství

Stále platný zákon č. 194/1949 - § 6. odst. 1 - Státního občanství pozbývá ten, kdo je propuštěn ze státního svazku na vlastní žádost. Státní občanství zaniká dnem doručení listiny o propuštění. (zákon č. 186/2013 Sb. je nulitní)

Každý kdo má československý rodný list a na svoji žádost se nevyvázal z československého občanství tak je občan Československa, stejně tak i jeho děti.

Nikdo nesmí být svévolně zbaven své státní příslušnosti ani práva svou státní příslušnost změnit. (Všeobecná deklarace lidských práv čl. 15) Ústavní zákon č. 1/1993 Čl. 12 (2) Nikdo nemůže být proti své vůli zbaven státního občanství.

Stále platný ústavní zákon č. 23/1991 Sb. §4 (1) Státní občan každé z obou republik je zároveň státním občanem České a Slovenské Federativní Republiky.

Název Československa, ČSSR, ČSFR

Ústavním zákonem [č. 81/1990 Sb. Čl I](#) se změnil název z **Československé socialistické republiky** na Československá federativní republika.

Stále platným ústavním zákonem [č. 101/1990 Sb. Čl I](#) se změnil název z Československá federativní republika na Česká a Slovenská federativní republika.

Čl. I Název "Československá federativní republika" se mění na "Česká a Slovenská Federativní Republika" v jazyce českém a "Česká a Slovenská Federatívna Republika" v jazyce slovenském; obě znění jsou rovnocenná.

Československo jsme

Stále platná Listina základních práv a svobod (Ústavní zákon č. [1/1993 Sb. Čl. 3](#)) je součástí územní veřejnoprávní korporace Česká republika.

Čl. 42 (1) Pokud Listina používá pojmu "občan", rozumí se tím státní občan České a Slovenské Federativní Republiky.

Československé referenda

Zánik československé federace, konkrétně zákon č. 542/1992 Sb., vznikl v neústavním období.

V červnu se uskutečnily volby do Federálního shromáždění, v ČR vyhrála ODS s 29,7% a na Slovensku HZDS 37,26%. Účast byla 85,15%. Federální vláda přenesla odpovědnost dalšího řešení státoprávních problémů na národní rady, které zavázala k uzavření dohody k termínu do 30.9.1992. Šlo o zcela specifickou situaci, která neměla oporu v právním řádu, neboť přijetí tohoto programového prohlášení bylo vázáno na schválení 3/5 většinou FS, kdežto další programové prohlášení (5.11.1992) přijímané po uběhnutí stanovené lhůty, rozšířené programové prohlášení, bylo přijímáno již pouze většinou prostou. Dle platné Ústavy č. 100/1960 Čl. 44 (1) - vláda předstoupí po svém jmenování prezidentem republiky před Federální shromáždění a požádá je, aby vyslovilo souhlas s jejím programovým prohlášením. Toto bylo zrušeno prováděcím předpisem novely ústavy verze 19. Prezident republiky v červnu 1992 neměl žádný zákonný a ústavní důvod, vládě s takto silným mandátem lidu a silnou většinovou koalicí schválit omezené časové programové prohlášení jen do 30.9.1992. Platná ústava nedefinuje - zrušením všech ustanovení - pojmem prezident, vláda, jmenování vlády, demise vlády, role Federálního shromáždění, způsob získání důvěry a odvolání nebo demise nebo důvěra vlády - všechny tyto ustanovení byli z ústavy 100/1960 sbírky vypuštěny a zrušeny. Nejednalo se tedy o demokratický ústavní stát, nýbrž o jakýsi hybrid. A nebyl žádný zákonný a ústavní zákon na omezení vůle lidu na pouhé tři měsíce, tedy omezeným programovým prohlášením do 30.9.1992.

Jediný zákon, který nebyl změněn a je platný dodnes je ústavní zákon [č. 327/1991 Sb.](#) o referendu a tudíž jediný ústavní postup k ukončení Československa bylo referendum.

Státoprávní uspořádání lze řešit jen pomocí referenda, ústavní zákon [č. 327/1991 Sb.](#)

Živí lidé Československa

My níže podepsaní lidé, chceme nadále udržovat lidské tisícileté spojení našich bratrských národů Čechů a Slováků a prohlubovat propojení s dalšími bratrskými národy.

Právo národa na sebeurčení náleží do kategorie práv přirozených. Právo na sebeurčení jako takové stojí nad státem a jeho orgány. Má tytéž vlastnosti jako práva s svobody jednotlivce uvedené v Listině základních práv a svobod. **Stát není jejich vlastníkem, dává jim pouze zákonnou formu a uznává povinnost ústavně omezit svou kompetenci** v rozsahu Listiny. Právo národa na sebeurčení nepatří státu a už vůbec ne korporaci.

Jako živý člověk jsem zmocněnec všech svých osobních právních fikcí v rámci ČSR, ČSSR, ČSFR, ČR a SR. Některé právní fikce mají československou státní příslušností. Živý člověk Československa jedná jako suverénní, přirozená a vědomá bytost. Jako suverénní bytost jsem si vědoma své zodpovědnosti.

Československo a bratrské národy

Stále platné smlouvy. Naše genetická rodová informace a jazyk mají holografické, lingvistické a vlnové vlastnosti, které se odrážejí ve vztahu ke všem jazykovým skupinám, které ovlivňuje náš jazyk. Zde je důležitost zdůraznit naše hluboké a dlouhověkové spojení s ruským či sovětským lidem a s celou bratrskou rodinou. Россия od slova ra, světlo, země se světlými skutky. Což potvrzuje smlouva mezi ČSR a SSSR, smlouva o přátelství, vzájemné pomoci a poválečné spolupráci mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik, podepsané v Moskvě dne 12. prosince 1943, která je stále platnou vyhláškou [č. 11/1946 Sb.](#), vyhláška [č. 105/1963 Sb.](#)

Mír ve světě a Československo

Přirozené právo je na zemi. Jako lidé, živí lidé jsme propojeni všude na světě, je v nás přirozené světlo. Jsme jedna bytost. Naše vědomí a svědomí. Vše má svůj přirozený koloběh do vyššího vědomí. Rodina je základ. Rodiny vytváří Československo, které žijí v harmonii a míru s ostatními národy.

Apolitické Československo

Naše národy mají právo na vlastní sebeurčení, což je naše přirozené právo, které je nadřazeno právům politických stran a hnutí, které jsou od státu odděleny.

Stále platný [424/1991 Sb. § 2 \(2\)](#) Členem strany a hnutí mohou být pouze fyzické osoby. [424/1991 Sb. § 5 \(1\)](#) *Strany a hnutí jsou odděleny od státu. Nesmějí vykonávat funkce státních orgánů ani tyto orgány nahrazovat. Nesmějí řídit státní orgány ani ukládat povinnosti osobám, které nejsou jejich členy.*

Přirozené právo živého člověka je prvotní právo. V de iure platí poslušnost. Přirozené právo bylo před římským, či obchodním právem. Z nepráva nemůže vzniknout právo. Nikdo nemůže převést víc práv, než má sám. Právo patří bdělým.

Příroda a Československo

Lid Československa žije v harmonii s přírodou.

člověk Československa

Svobodný živý člověk Československa je bytost, která žije a koná v harmonii s přirozeným právem na území Československa.

Digitální koncentrák a Československo

Sám Úřad vlády ČR říká, že jsou uzemní veřejnoprávní korporace co plní roli státu. Jako živý člověk plním roli osobní právní fikce.

Uvědomuji si technologie a nepodílím se na zneužívání technologií.

Závazek lidu Československa

Žijeme v Československu, které není součástí EU ani NATO.

Lid svou moc uplatňuje v referendech, které jsou platnou součástí přirozených práv Čechoslováků.

My lidé Československa, jsme si vědomí svých závazků vůči zemi, kde žijeme. Veškerá moc v Československu náleží živému lidu.

Svým podpisem stvrzuji, že jako občan mám stále platné československé státní občanství (Právní akceptace Listiny, která je v Československu platná od jeho vzniku a podle ní listina používá pojmu občan a rozumí se tím státní občan České a Slovenské Federativní Republiky [LZPS čl. 42 1](#)). Žiji v Československu.

Slibuji na svou čest a svědomí, že budu chránit neporušitelnost přirozených práv člověka a práv občana, řídit se ústavními zákony a rozhodovat podle svého nejlepšího přesvědčení nezávisle a nestranně.“

Doplnění

Stále platné Československo-sovětské smlouvy

- 1946 – STÁLE AKTUÁLNÍ <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/1946-11/zneni-19460207> – PRVNÍ VERZE

SMLOUVA ¹⁾

o přátelství, vzájemné pomoci a poválečné spolupráci mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik

1922

- Dvě „prozatímní“ [smlouvy](#) byly uzavřeny v roce 1922 (5. února s [RSFSR](#) a 5. června s [USSR](#)) a týkaly se vesměs „administrativních“ záležitostí (zřízení zastupitelství, spoje, pravidla pro obchodní operace), [Janovská konference 1922](#) 10. dubna do 19. května.

1935

- Z důvodu obrany před vzrůstající agresivitou [Německa](#) byla [16. května 1935 v Praze](#) uzavřena smlouva týkající se vzájemné pomoci v případě útoku Německa, která navazovala na smlouvu uzavřenou mezi [Francií](#) a [Sovětským svazem](#).^[1]

1941

- potvrzením dohody o obnovení diplomatických styků a společném postupu ve válce proti Německu mezi **československou exilovou vládou a SSSR** podepsané **18. července v Londýně**. Znamenala závazek o vzájemném postupu ve válce proti Německu a základní předpoklady budoucí poválečné spolupráce.

1943

Beneš a Stalin

- **Smlouva o přátelství, vzájemné pomoci a poválečné spolupráci mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik** byla [dvoustranná smlouva](#) podepsaná **12. prosince 1943** mezi [československou exilovou vládou](#) a [Sovětským svazem](#).^[1]
- Signatáři smlouvy byli československý velvyslanec v **Moskvě** [Zdeněk Fierlinger](#) a sovětský komisař zahraničních věcí [Vjačeslav Michajlovič Molotov](#), přičemž při podpisu byl přítomen také [Edvard Beneš](#) a [Josif Vissarionovič Stalin](#).
- Navazovala na smlouvu [anglicko-sovětskou](#) z roku [1942](#) a týkala se vzájemné pomoci ve válce proti Německu i po válce. Smlouva také obsahovala položku o „nevměšování se do vnitřních záležitostí druhého státu“, byla uzavřena na 20 let a roku [1963](#) byla prodloužena.

Jmenovala se Smlouva o přátelství, vzájemné pomoci a poválečné spolupráci mezi Československem a Svazem sovětských socialistických republik.

- Byla první smlouvou tohoto druhu, uzavřenou mezi malým evropským státem a Sovětským svazem za 2. světové války.

1946

- Vyhláška č. 11/1946 Sb. Vyhláška ministra vnitra o otištění **smlouvy o přátelství, vzájemné pomoci a poválečné spolupráci mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik, podepsané v Moskvě dne 12. prosince 1943**
- Aktuální znění od 07.0.2.1946 (verze 1)
- <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/1946-11/zneni-19460207>
- Tato Smlouva zůstává v platnosti po dobu dvaceti let od okamžiku podepsání, při čemž, jestliže jedna z Vysokých smluvních stran ke konci stanoveného dvacetiletého údobí neučiní do 12 měsíců před uplynutím lhůty sdělení o svém přání vypovědět Smlouvu, platnost její bude se prodlužovati na dalších pět let, a tak pokaždé, dokud jedna z Vysokých smluvních stran neučiní do 12 měsíců před uplynutím běžícího pětiletí písemného oznámení o svém úmyslu ukončit její účinnost.

1968

- Po sovětské okupaci v roce 1968 byla 16. října v Praze podepsána smlouva o dočasném pobytu vojsk.
- Dne 6. května 1970 byla v Praze podepsána „Smlouva o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik“.

Vyhlášky

- 95/1983 Sb. Smlouva o právní pomoci a právních vztazích mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik
- 46/1986 Sb. Dohoda o spolupráci v oblasti vývoje prostředků robototechniky, robotizovaných komplexů
- Vyhláška č. 67/1970 Sb. - Vyhláška ministra zahraničních věcí o Smlouvě o přátelství, spolupráci a vzájemné pomoci mezi Československou socialistickou republikou a Svazem sovětských socialistických republik (04.03.1996)
- [https://www.zakonyprolidi.cz/hledani?text=sov%C4%9Btsk%C3%BDch ...](https://www.zakonyprolidi.cz/hledani?text=sov%C4%9Btsk%C3%BDch...)

Všeobecná deklaráce lidu Československa

TODO: potřeba dodělat

U vědomí toho, že uznání přirozené důstojnosti a rovných a nezcizitelných práv členů lidské rodiny je základem svobody, spravedlnosti a míru ve světě, že zneuznání lidských práv a pohrdání jimi vedlo k barbarským činům, urážejícím svědomí lidstva, že vybudováním **vědomého** světa, ve kterém lidé, zbavení strachu a nouze, se budou těšiti svobodě projevu a přesvědčení, bylo prohlášeno za nejvyšší cíl lidu.

Propojit vědomého a přirozené právo

Vyhlašujeme tuto Všeobecnou deklaráci **přirozených práv**, jakožto společný cíl pro všechny národy a všechny státy za tím účelem, aby každý jednotlivec, každý orgán společnosti, měl tuto deklaráci stále na mysli, snažil se vyučováním a výchovou rozšířit úctu k **přirozeným** právům a svobodám a zajistit postupnými opatřeními vnitrostátními i mezinárodními jejich všeobecné a účinné uznávání a zachovávání jak mezi lidem členských států samých, tak i mezi lidem území, jež jsou pod jejich pravomocí.

Článek 1

Všichni lidé se rodí svobodní a sobě rovní co do důstojnosti a práv. Jsou nadáni **vědomím** a svědomím a mají spolu jednat v duchu bratrství.

Článek 2

Každý má všechna práva a všechny svobody, stanovené touto deklarácí, bez jakéhokoli rozlišování, zejména podle rasy, barvy, pohlaví, jazyka, náboženství, politického nebo jiného smýšlení, národnostního nebo sociálního původu, majetku, rodu nebo jiného postavení.

Žádný rozdíl nebude dále činěn z důvodu politického, právního nebo mezinárodního postavení země nebo území, k nimž určitá osoba přísluší, ať jde o zemi nebo území nezávislé nebo pod poručenstvím, nesamosprávné nebo podrobené jakémukoli jinému omezení suverenity.

Článek 3

Každý má právo na život, svobodu a osobní bezpečnost.

Článek 4

Nikdo nesmí být držen v otroctví nebo nevolnictví; všechny formy otroctví a obchodu s otroky jsou zakázány.

Článek 5

Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu.

Článek 6

Každý má právo na to, aby byla všude uznávána jeho **právní osobnost**. **Živý člověk má právo na to, aby byla všude uznána jeho suverenita.**

Článek 7

Všichni jsou si před **přírozeným** zákonem rovni a mají právo na stejnou ochranu zákona bez jakéhokoli rozlišování. **Všichni mají právo** na stejnou ochranu **proti jakékoli diskriminaci**, která porušuje tuto deklaráci, a proti každému podněcování k takové diskriminaci.

Článek 8

Každý má právo, aby mu **příslušné vnitrostátní soudy poskytly účinnou, přírozenou ochranu** proti činům porušujícím základní práva, která jsou mu přiznána ústavou nebo zákonem.

Článek 9

Nikdo nesmí být svévolně zatčen, držen ve vazbě nebo vyhoštěn do vyhnanství.

Článek 10

Každý má úplně stejné právo, aby byl spravedlivě a **veřejně vyslechnut přírozeným, nezávislým a nestranným soudem**, který rozhoduje buď o jeho právech a povinnostech, nebo o jakémkoli trestním obvinění vzneseném proti němu.

Článek 11

1. **Každý**, kdo je obviněn z trestného činu, **považuje se za nevinného, dokud není přírozeným zákonným postupem prokázána jeho vina** ve veřejném řízení, v němž mu byly zajištěny veškeré možnosti obhajoby.

2. **Nikdo nesmí být odsouzen pro čin** nebo opomenutí, které v době, kdy byly spáchány, **nebyly trestné** podle státního, mezinárodního a **přírozeného** práva. Rovněž nesmí být uložen trest těžší, než jakého bylo lze použít v době, kdy byl trestný čin spáchán.

Článek 12

Nikdo nesmí být vystaven svévolnému zasahování do soukromého života, do rodiny, domova nebo korespondence, ani útokům na svou čest a pověst. Každý má právo na zákonnou ochranu proti takovým zásahům nebo útokům.

Článek 13

1. **Každý** má právo **volně se pohybovat** a svobodně si volit bydliště uvnitř určitého státu.

2. **Každý** má právo **opustit kteroukoli zemi**, i svou vlastní, a vrátit se do své země.

Článek 14

1. **Každý** má právo **vyhledat** si před pronásledováním **útočiště** v jiných zemích a požívat tam azylu.

2. Toto právo nelze uplatnit v případě stíhání skutečně odůvodněného nepolitickými zločiny nebo činy, které jsou v rozporu s cíli a zásadami Spojených národů. **TODO**

Článek 15

1. **Každý** má právo **na státní příslušnost**.

2. **Nikdo nesmí být svévolně zbaven své státní příslušnosti** ani práva svou státní příslušnost změnit.

Článek 16

1. Muži a ženy, jakmile dosáhnou **plnoletosti, mají právo**, bez jakéhokoli omezení z důvodů příslušnosti rasové, národnostní nebo náboženské, **uzavřít sňatek a založit rodinu**. Pokud jde o manželství, mají za jeho trvání i při jeho rozvázání stejná práva.

2. **Sňatky mohou být uzavřeny jen se svobodným a plným souhlasem nastávajících manželů**.

3. **Rodina je přirozenou a základní jednotkou společnosti a má nárok na ochranu ze strany společnosti a státu. Přirozená rodina je žena, děti a muž.**

Článek 17

1. **Každý** má právo **vlastnit majetek** jak sám, tak spolu s jinými.

2. **Nikdo nesmí být svévolně zbaven svého majetku**.

Článek 18

Každý má právo **na svobodu myšlení, svědomí a náboženství**; toto právo zahrnuje v sobě i volnost změnit své náboženství nebo víru, jakož i svobodu projevat své náboženství nebo víru, sám nebo společně s jinými, ať veřejně nebo soukromě, vyučováním, prováděním náboženských úkonů, bohoslužbou a zachováváním obřadů.

Článek 19

Každý má právo **na svobodu přesvědčení a projevu**; toto právo nepřipouští, aby někdo trpěl újmu pro své **přirozené** přesvědčení, a zahrnuje právo vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky jakýmkoli prostředky a bez ohledu na hranice.

Článek 20

1. Každému je zaručena svoboda pokojného shromažďování a sdružování.

2. **Nikdo nesmí být nucen, aby byl členem nějakého sdružení**.

Článek 21

1. **Každý** má právo, aby se **účastnil vlády** své země **přímo** nebo **prostřednictvím svobodně volených zástupců**.

2. Každý má právo vstoupit za rovných podmínek do veřejných služeb své země.

3. **Základem vládní moci budiž vůle lidu**; ta musí být vyjádřena správně prováděnými volbami, které se mají konat v pravidelných obdobích na základě všeobecného,

otevřeného a rovného hlasovacího práva **hlasováním** nebo jiným rovnocenným postupem, zabezpečujícím svobodu hlasování.

Článek 22

Každý člověk má jako člen společnosti právo **na sociální zabezpečení** a nárok na to, aby mu byla národním úsilím i mezinárodní součinností a v souladu s organizací a s prostředky příslušného státu zajištěna hospodářská, sociální a kulturní práva, nezbytná k jeho důstojnosti a k svobodnému rozvoji jeho osobnosti.

Článek 23

1. **Každý** má právo **na práci, na svobodnou volbu zaměstnání**, na spravedlivé a uspokojivé pracovní podmínky a na ochranu proti nezaměstnanosti.

2. **Každý**, bez jakéhokoli rozlišování, má **nárok na stejný plat za stejnou práci**.

3. **Každý pracující** má právo na spravedlivou a **uspokojivou odměnu**, která by zajišťovala jemu samému a jeho rodině živobytí odpovídající lidské důstojnosti a která by byla doplněna, kdyby toho bylo třeba, jinými prostředky sociální ochrany.

4. Na ochranu svých zájmů má **každý právo zakládat s jinými odborové organizace** a přistupovat k nim.

Článek 24

Každý má právo na odpočinek a na zotavení, zejména také na rozumné vymezení pracovních hodin a na pravidelnou placenou dovolenou.

Článek 25

1. **Každý** má právo na takovou **životní úroveň, která by byla s to zajistit jeho zdraví a blahobyt i zdraví a blahobyt jeho rodiny**, počítajíc v to zejména výživu, šatstvo, byt a lékařskou péči, jakož i nezbytná sociální opatření; má právo na zabezpečení v nezaměstnanosti, v nemoci, při nezpůsobilosti k práci, při ovdovění, ve stáří nebo v ostatních případech ztráty výdělečných možností, nastalé v důsledku okolností nezávislých na jeho vůli.

2. **Mateřství a dětství mají nárok na zvláštní péči a pomoc**. Všechny děti, ať manželské nebo nemanželské, používají stejné sociální ochrany.

Článek 26

1. **Každý** má právo na **vzdělání**. **Cílem vzdělání je plné vědomí**. Vzdělání necht' je **bezplatné**, alespoň v počátečních a základních stupních. Základní vzdělání a **vědomí** je povinné. Technické a odborné vzdělání budiž všeobecně přístupné a rovněž vyšší **vědomost** má být stejně přístupné všem podle schopností.

2. **Vzdělání má směřovat k plnému rozvoji živé lidské bytosti** a k posílení úcty k lidským právům a základním svobodám. Má napomáhat k vzájemnému porozumění, snášenlivosti

a přátelství mezi všemi národy a všemi skupinami rasovými i náboženskými, jakož i k ochraně přírody pro zachování míru.

3. Rodiče mají přednostní právo volit druh vzdělání pro své děti.

Článek 27

1. **Každý** má právo svobodně se **účastnit kulturního života** společnosti, užívat plodů umění a podílet se s.

2. **Každý** má právo na **ochranu morálních a materiálních zájmů**, které vyplývají z jeho vědecké, literární nebo umělecké tvorby.

Článek 28

Každý má právo na to, aby **vládl** takový sociální a **mezinárodní řád**, ve kterém by práva a svobody stanovené v této deklaraci byly plně uplatněny.

Článek 29

1. **Každý** má **povinnosti vůči společnosti**, v níž jedině může volně a plně rozvinout svou osobnost.

2. **Každý** je při výkonu svých práv a svobod podroben jen takovým omezením, která **stanoví zákon** výhradně za tím účelem, aby bylo zajištěno uznávání a zachovávání práv a svobod ostatních a vyhověno spravedlivým požadavkům **přirozeného práva**, morálky, veřejného pořádku a obecného blaha **v přirozené a vědomé** společnosti.

3. **Výkon těchto práv** a svobod nesmí být v žádném případě v rozporu **se Zemí a přírodou**.

Článek 30

Nic v této deklaraci nemůže být vykládáno jako by dávalo kterémukoli státu, kterékoli skupině nebo osobě jakékoli právo vyvíjet činnost nebo dopouštět se činů, které by směřovaly k potlačení některého z práv nebo některé ze svobod v této deklaraci uvedených.

Prameny

1. [PACNER, Karel](#). *Osudové okamžiky Československa*. Praha: Nakladatelství BRÁNA, 2012. 720 s. [ISBN 978-80-7243-597-5](#). S. 139–146.
2. https://cs.wikipedia.org/wiki/%C4%8Ceskoslovensko-sov%C4%9Btsk%C3%A1_smlouva
3. <https://www.nacr.cz/wp-content/uploads/2021/04/labyrint-1943-Cesko-sovetska-smlouva.pdf> – Smlouva, článek v novinách z 13.5.1944
4. Všeobecná deklarace lidských práv
https://www.ohchr.org/sites/default/files/UDHR/Documents/UDHR_Translations/czc.pdf